

[Ingerlise Koefoed]

langt om længe et forslag frem, og det var der ikke flertal for i Finansudvalget. Finansudvalget bad om et nyt forslag, sådan at man kunne klare TV 2-sagen, og derefter er der intet sket. Der var et flertal, der ønskede 4 pct. SF ønskede egentlig 5,8, men tænkte, at 4 da er bedre end 2, og gik med til de 4 pct., som kan give en nogenlunde dækning af pris- og lønstigninger.

Men at ministeren har ladet dette ligge i 2 måneder, før det kommer frem, i en situation, hvor Danmarks Radio skal udskrive licensopkrævninger om ganske få dage, finder jeg faktisk er uforskammet over for Folketinget. Det burde have ligget her for længe siden, så vi kunne have taget stilling, og så Danmarks Radio kunne have behandlet det og arbejdet i det tempo, som Danmarks Radio har krav på at kunne arbejde i.

Nu skal vi altså, som jeg sagde, bruge Folketingets tid plus tre behandlinger til at slås om det, der symbolsk er 20 kr., men som i virkeligheden, som hr. Helge Mortensen sagde, er et spørgsmål om at gøre Danmarks Radio mindre konkurrencedygtig over for TV 2. Selvfølgelig vil ministeren sige ligesom hr. Ole Bernt Henriksen, at det ikke er det, det drejer sig om. Men man kan ikke undgå at synes, at ministeren søger at svække Danmarks Radio i forhold til TV 2. Det er nemlig ikke alene her, ministeren behandler Danmarks Radio dårligt; det tog ministeren et helt år at nedsætte det programråd, der ifølge radioloven er tænkt som Danmarks Radios folkelige kontakt, og Danmarks Radios bestyrelse har for over et år siden fremlagt forslag til de vedtægter, som efter radioloven er Danmarks Radios grundlov, men ministeren har endnu ikke færdigbehandlet forslaget. Der til kommer så, at Danmarks Radio som noget nyt skal betale en arbejdsgiverafgift på 30 mio. kr., og man har søgt om dispensation. Jeg ved ikke, om ministeren har støttet den disposition, men i hvert fald har man til sidst fået nej til dispensationen. Det gør ikke Danmarks Radios situation nemmere, selv om man så har pillet de 11 mio. kr. til kortbølgesenderen ud, vel at mærke for 1989. Hvad der sker længere ude i fremtiden, ved vi ikke.

Derfor vil jeg sige, at SF finder denne situation meget dårlig. Vi finder, at ministeren hverken behandler Folketinget eller Danmarks Radio særlig pænt, for nu at sige det på en lidt mindre hård måde, end jeg har lyst til. Vi fin-

der, at Danmarks Radio, hvis effektivitet er steget betydeligt i de senere år, havde fortjent en bedre behandling, og vi finder i øvrigt, at forslaget må være meget lidt folkeligt, eftersom TV 2 jo ikke er det, som seerne i Danmark har allermost lyst til at se.

Skrumsager Skau (V):

Normalt er det Finansudvalget, der tiltræder størrelsen af Danmarks Radios licens uden en forelæggelse i Tinget. Som det er bekendt, og som det allerede har været omtalt, var det umuligt for regeringen at samle det nødvendige flertal i Finansudvalget for en 2-pct.s-forhøjelse af licensen fra 1988 til 1989.

Venstre kan tiltræde forslaget, som det foreligger. Der er i de seneste år ved siden af Danmarks Radio sket en gevaldigt stigning i udbudet inden for radio- og tv-verdenen. Lad mig f.eks. nævne de mange lokalradioer og -tv-stationer, TV 2 samt de mange tilbud fra verdensrummet. Samtidig er Danmarks Radios sendetid på såvel tv-siden som radiosiden blevet udvidet en hel del, ja, faktisk med hele 25-30 pct. gennem de sidste 8 år. I samme periode er der også sket en ret kraftig stigning i tv-licensen.

Som det er alle bekendt, ønskede Danmarks Radios bestyrelse en licensforhøjelse på 5,8 pct., hvoraf en del skulle anvendes til at sikre flere aktiviteter. Det mener vi i Venstre ikke er nødvendigt, specielt ikke nu, hvor det delvis licensfinansierede TV 2 er på banen, samtidig med at vi, som jeg har omtalt, har flere aktiviteter på lokalt plan, og jeg føler mig ret overbevist om, at et flertal af borgere deler denne holdning.

Som ministeren udmærket har givet udtryk for, må spørgsmålet om licensen til Danmarks Radio også ses ud fra en overordnet vurdering af landets samlede formåen samt ud fra de ønsker, lyttere og seere har. Det er dér, vi har vores grundlag, og det er altså dem, vi skal lytte til, meget mere end slavisk at følge Danmarks Radios bestyrelses og medarbejderes ønsker.

Det er naturligt og desværre for nemt for en virksomhed af Danmarks Radios størrelse med over 3.000 medarbejdere at følge Parkinsons lov. Det er sværere at vende om, men det er ikke umuligt, når det viser sig, at midlerne ikke flyder så nemt som før. Det er i højeste grad os, der er valgt af borgerne, der skal fremme borgernes ønsker og sagligt vurdere i dette tilfælde licensens størrelse.